

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Q. H. D., D.,**
zastoupeného Mgr. Ing. Janem Klikem, advokátem, Karlovarská
130/87, 323 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,**
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2017, čj. MV-77793-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 29. 11. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 30. 11. 2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2017, čj. MV-77793-4/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*Ministerstvo*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 24. 4. 2015, čj. OAM-15816-25/DP-2013 (dále jen „*prvoinstanční*“

rozhodnutí“), kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).
3. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

4. Dle žalobcova názoru je napadené rozhodnutí nesprávné a nezákonné v důsledku nesprávné aplikace ustanovení zákona o pobytu cizinců i procesních ustanovení správního řádu.
5. Dne 25. 3. 2013 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle příslušných ustanovení zákona. Vzhledem k tomu, že nedoložil k žádosti všechny předepsané náležitosti, byla mu poskytnuta lhůta pro jejich doložení, když ke dni vydání napadeného usnesení chybělo žalobci doložit pouze potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení (OSSZ) o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Tento doklad přiložil žalobce k odvolání.
6. Žalobce nezpochybnil, že byl povinen včas doložit všechny povinné doklady, ale vzhledem k tomu, že za něj podání žádosti a záležitosti spojené s jejím vyřízením částečně zařizovala jiná osoba (neovládal dobře český jazyk), tak došlo k prodlevám a ke zdržení při předkládání těchto dokladů správnímu orgánu, protože vždy plně neporozuměl, co má přesně doložit či vykonat.
7. Byť rozhodnutí o zastavení řízení je procesním rozhodnutím, svým účelem a významem překračuje pouhé „běžné“ procesní rozhodnutí o vedení řízení, a mělo dalekosáhlé následky do všech sfér žalobcova života.
8. Podle jeho názoru by se na řízení neměla vztahovat zásada koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu a doklad (doložené potvrzení), který byl doložen nedlouho po vydání prvoinstančního rozhodnutí spolu s odvoláním a který činí žádost kompletní a bezchybnou, měl být správním orgánem dodatečně přijat. I proto, že zastavením řízení je dána faktická nemožnost legálně dále pobývat na území České republiky a z jejího území žádat o jakoukoliv formu pobytového oprávnění, dochází tedy k hrubému nepoměru mezi tímto procesním rozhodnutím a závažnými důsledky do žalobcových osobních a ekonomických poměrů.
9. Dle další žalobcovy námitky je postup správního orgánu prvního stupně možno hodnotit jako nezákonný, neboť dodatečně doručené potvrzení nevzal v potaz. Podle žalobcova názoru správní orgán prvního stupně měl k dispozici seznam dlužníků OSSZ, který je pravidelně správnímu orgánu doručován a ze kterého mohl mít a měl z úřední činnosti ohledně žalobcovy osoby zjištěny potřebné informace o případném dluhu na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Na daný případ bylo z výše uvedeného důvodu nutno aplikovat ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím důsledkem, že správní orgán byl povinen hodnotit věc i z pohledu přiměřenosti rozhodnutí podle kritérií uvedených v § 174a zákona o

pobytu cizinců, jak též bylo v podobných případech správními soudy rozhodováno. Tímto aspektem se správní orgán nezabýval.

10. Žalobce rovněž namítal nejednotnost v rozhodování žalované, když v obdobných případech nerozhoduje shodně a vznikají u skutkově podobných případů nedůvodné rozdíly. Tím dochází k porušování obecné zásady uvedené v § 2 odst. 4 správního řádu. V tomto smyslu žalobce odkázal na rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2014, čj. MV – 106668-4/SO/sen-2011, týkající se jiného účastníka, ve skutkově podobném případě, kdy žalovaná vyhověla odvolání tohoto účastníka a napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s odůvodněním, jehož jádro spočívá v tom, že *„ačkoli je správní orgán I. stupně oprávněn vyžadovat ze strany účastníka součinnost za účelem zjištění zákonné výše úhrnného příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona 326/1999 Sb. a současně vyžadovat i jiné než zákonem požadované doklady, které zákon 326/1999 Sb. výslovně neupravuje jako povinné náležitosti k žádosti, případné nedoložení těchto dokladů nemůže být důvodem pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu absence podstatných vad žádosti, které brání pokračování ve správním řízení.“*
11. Žalobce v neposlední řadě namítal, že v řízení byla porušena zásada rychlosti a hospodárnosti ve smyslu § 6 správního řádu, když tato zásada je obecně formulována v ústavní rovině. Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podal žalobce dne 25. 3. 2013, tzn. již více než před čtyřmi roky. Pravomocně o zastavení řízení o žádosti bylo rozhodnuto až napadeným rozhodnutím žalované ze dne 30. 10. 2017. Správní řízení trvalo nepřiměřeně dlouho, z toho nejdelší doba připadla na odvolací řízení. Tato dlouhá doba nečinnosti správního orgánu žalobce výrazným způsobem poškodila, neboť byl ve stálém období nejistoty, zda bude nadále pobývat v České republice, kde tak nemohl rozvíjet své osobní a podnikatelské aktivity. Žalobce byl neustále nucen opakovaně žádat příslušný správní orgán o prodloužování krátkodobých pobytů na území České republiky.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 21. 2. 2018 tak, že nepředložení dokladu výslovně požadovaného zákonem o pobytu cizinců, v daném případě potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení podle § 46 odst. 7 písm. d), je vadou žádosti bránící správnímu orgánu v pokračování řízení. V této souvislosti žalovaná odkázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 10. 3. 2010, čj. 5 As 57/2009-72, nebo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, zabývající se otázkou podstatné vady žádosti, a to v obdobném řízení o žádosti. Nejvyšší správní soud uvedl: *„V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jedinečně tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování v řízení. (...)“.

13. V souvislosti se zastavením řízení žalovaná poukázala též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-38. Nejvyšší správní soud v bodu 24 uvedl: *„Vzhledem k tomu, že v daném případě stěžovatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady své žádosti, které bránily pokračování v řízení, ministerstvo postupovalo v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení zastavilo. Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. Nejednalo se proto o přepjatě formalistický postup, jak tvrdí stěžovatel, ale o postup v souladu se zákonem. (...)*“.
14. K námitce akceptování dokladu podle § 82 odst. 4 správního řádu, který byl předložen spolu s odvoláním, žalovaná dodala, že správní řád stanoví rovněž podmínky k akceptaci. Žalovaná neshledala důvody uvedené v odůvodnění odvolání, že žalobce neporozuměl obsahu výzvy, jako důvodné a to s ohledem na v minulosti již úspěšně vyřizované žádosti. Žalobce měl možnost posoudit, zda si žádost vyřídí sám, využije služeb tlumočníka nebo si zvolí zmocněného zástupce. Podle názoru žalované nebyla naplněna podmínka k akceptaci dokladu předloženého spolu s odvoláním, tedy, že žalobce nemohl doklad uplatnit dříve, neboť žalobce mohl průběh řízení o své žádosti sám ovlivnit zvolením adekvátního přístupu podle svých možností, kterých si byl v době celého řízení o své žádosti vědom.
15. Dále se žalovaná vyjádřila k námitce absence posouzení přiměřenosti v souvislosti s aplikací ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. K posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, uvedla, že při zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu není povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2014, čj. 6A 242/2010-30, kde soud uvedl: *„Jestliže se žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu správní orgán z důvodu nepředložení jednoho ze zákonem požadovaných dokladů nezabýval věcně, nemohl ani hodnotit dopad zastavení řízení na rodinné a soukromé vztahy žalobce.“*) V obdobném případě jako je nyní posuzovaná věc, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 – 24, uvedl: *„Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.“*.
16. Žalovaná v téže věci dále upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016 – 41, který v obdobném případě uvedl, že *„přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani*

městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“.

17. K námitce nejednotnost v rozhodování žalovaná citovala odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 16. 4. 2014, čj. MV-106668-4/SO/sen-2011, v němž konstatovala, že správní orgán I. stupně je oprávněn vyžadovat ze strany účastníka součinnost za účelem zjištění zákonné výše úhrnného příjmu a současně vyžadovat i jiné než zákonem požadované doklady, které zákon o pobytu cizinců výslovně neupravuje jako povinné náležitosti k žádosti. V uvedeném příkladu žaloby žalovaná uvedla, že případné nedoložení těchto dokladů, tj. jiných než zákonem požadovaných, nemůže být důvodem pro zastavení správního řízení. V právě projednávaném řízení žalobce nedoložil doklad, který je povinen předložit ze zákona. Zdaleka se tak nejedná o nejednotnost v rozhodování žalované.
18. K namítané excesivní délce řízení žalovaná poukázala na skutečnost, že účastník řízení mohl využít možností obrany proti nečinnosti, které nabízí právní řád (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Azs 11/2017-35, bod 22).
19. Závěrem žalovaná shrnula, že jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ztotožnila se s právním názorem správního orgánu I. stupně, který rozhodl o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení, konkrétně nepředložil takový doklad, který je povinen předložit ze zákona. S ohledem na uvedené navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Replika

20. Žalobce k vyjádření žalované v podání ze dne 20. 4. 2018 doplnil, že v aktuálním znění zákona o pobytu cizinců v § 46 odst. 7 již není výslovně uvedena povinnost cizince předložit potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, když tuto povinnost akcentuje a posuzuje ve svém vyjádření k žalobě žalovaná (na str. 2, první odst. shora) jako podstatnou vadu podané žádosti, stejně tak argumentuje v zamítavém rozhodnutí o žalobcově odvolání. Uvedené potvrzení žalobce doložil k podanému odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. V ostatním odkázal na svoji žalobu.

[V] Posouzení věci krajským soudem

21. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
22. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

24. Při jednání před soudem dne 10. 10. 2018 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z jednání omluvila.
25. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvažil následovně.
26. Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť žalobce nepředložil potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále (dále též „Potvrzení“).
27. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.*
28. Podle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců platí, že *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) [písm. a)]; doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim^{9d)} cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem^{9e)} nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu [písm. b)]; doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence³⁰⁾ [písm. c)]; potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti³⁶⁾ včetně penále. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost [písm. d)]; jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, dále potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále [písm. e)]; na požádání platební výměr daně z příjmu [písm. f)].*
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 – 24 (k dispozici na www.nssoud.cz), dospěl mj. k těmto závěrům (zvýraznění některých částí provedl krajský soud): „[26] *V nyní řešeném případě je tedy zřejmé, že žalobce, ač řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti, zůstal nečinný, resp. správnímu orgánu I. stupně nepředložil požadované doklady. Konkrétně se jednalo o doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky* Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, tj. náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit.

[27] Nejvyšší správní soud již dříve judikoval v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009 – 72, že „[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu“.

[28] V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jedině tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. (...)

[29] Ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil. Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně přitom nebyl povinen ex officio vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem pro to, že žadatel požadované doklady nepředložil. Lze proto uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nezjišťovaly, jaké byly důvody toho, že žalobce nedoložil chybějící zákonem stanovené náležitosti jeho žádosti a dále nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně, v níž byl rovněž poučen o následcích své případné nečinnosti.“.

30. Krajský soud konstatuje, že uvedené závěry lze plně aplikovat i na jím souzenou věc. I tu žalobce, ač řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti (viz níže), zůstal v řízení před prvoinstančním správním orgánem nečinný, resp. prvoinstančnímu správnímu orgánu nepředložil požadovaný doklad. I tu se jednalo o doklad, který byl žalobce k žádosti povinen předložit ze zákona. Jeho nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tento podklad z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatnou vadu žádosti. To ve svém důsledku zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. A na tento závěr nemůže mít vliv ani to, že případná pozdější zákonná úprava již předložení Potvrzení nevyžadovala, neboť soud posuzuje věc podle zákonného rámce účinného v době vydání rozhodnutí.
31. Stejně tak nemohlo ničeho změnit ani žalobcovu tvrzení, že „záležitosti spojené s vyřízení žádosti částečně zařizovala jiná osoba, tak došlo k prodlevám a ke zdržení při

předkládání těchto dokladů správním orgánům, protože jsem vždy plně neporozuměl, co mám vždy doložit či vykonat“.

32. Předně, žalobce to, že ne vždy porozuměl tomu, co po něm správní orgány požadovaly, prvně vyjevil až v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Během řízení před Ministerstvem tuto skutečnost nesdělil, tlumočníka se nedomáhal. Dále, bylo plně na žalobci (a v jeho moci), aby jím zvolenou osobu, která mu s vyřizováním některých záležitostí pomáhala, alespoň rámcově kontroloval a ujistil se, že vše potřebné v jeho věci činí, jak má. Pokud to neudělal, musí za to nést následky.

33. Soud se rovněž neztotožnil s žalobcovým názorem, podle kterého by se na jeho případ nemělo vztahovat ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu (= „*K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“). Žalobce byl prvně vyzván k předložení Potvrzení výzvou ze dne 1. 4. 2014, čj. OAM-15816-12/DP-2013, k čemuž mu byla stanovena lhůta 20 dnů od doručení výzvy. V této výzvě byl jednak detailně a srozumitelně seznámen s tím, jaké vady na jeho žádosti správní orgán spatřuje a jakým způsobem mají být odstraněny, a dále poučen o následcích, které mohou nastat, pokud nebude výzvě vyhověno [= postup podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu)]. Žadostí ze dne 30. 4. 2014 žalobce požádal Ministerstvo o prodloužení lhůty do 30. 7. 2014. Až vyrozuměním ze dne 26. 11. 2014, čj. OAM-15816-18/DP-2013, byl žalobce obeznámen o pokračování řízení a vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Prvoinstanční rozhodnutí pak bylo datováno dne 24. 4. 2015 a žalobci bylo doručeno dne 28. 4. 2015. Teprve s odvoláním žalobce předložil i Potvrzení. Z něj je však patrné, že o jeho vydání bylo žalobcem požádáno až dne 29. 4. 2015 a téhož dne jej žalobce také obdržel. Shrnuto – ode dne vyhotovení výzvy do dne vydání prvoinstančního rozhodnutí uplynul více než rok, během kterého žalobce nejenže prvoinstančnímu správnímu orgánu nepředložil zákonem požadované Potvrzení, ale o jeho vydání během této doby ani nepožádal. Učinil tak až po doručení prvoinstančního rozhodnutí. Dovolávat se za takového stavu věci nemožnosti aplikovat § 82 odst. 4 správního řádu soud považuje za nepatřičné.

34. Stejně tak soud považuje za nedůvodnou námitku, že správní orgán si mohl informace stran případného žalobcova dluhu na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti zjistit sám ze „*seznamu dlužníků OSSZ, který je pravidelně správnímu orgánu doručován*“, resp. že měl být aplikován postup *per analogiam* podle § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nikoliv. Povinnost předložit Potvrzení zákon ukládá žalobci a ten tuto povinnost nesplnil, byť byl poučen o následcích s tím spojených.

35. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 – 24, je inspirativní i stran posouzení námitek týkajících se aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců. Kasační soud v uvedeném rozhodnutí dále uvedl: „*[34] V nyní projednávaném případě (...) žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení*

k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jelikož tato žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, vyzval správní orgán I. stupně žalobce k tomu, aby tyto vady žádosti odstranil, a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce poté správnímu orgánu I. stupně zaslal žádost o prodloužení lhůty k doložení náležitostí jeho žádosti. Této žádosti správní orgán I. stupně vyhověl, avšak stěžovatel ani v průběhu prodloužené lhůty vytýkané vady žádosti neodstranil a nepředložil doklady prokazující požadované skutečnosti. (...)

[35] Pokud tedy stěžovatel, o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí. (...) Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.“

36. Krajský soud vnímá závěry přijaté Nejvyšším správním soudem jako plně aplikovatelné i na věc souzenou pod sp. zn. 30 A 210/2017. Žalobce o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti zůstal v průběhu řízení (i přes výzvu prvoinstančního správního orgánu) zcela pasivní. Byl to tedy žalobce, kdo svým nekonáním nedal Ministerstvu jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.
37. I přes kategorický závěr Nejvyššího správního soudu by se i v případě procesního skončení věci (jako tomu bylo v žalobcově věci) dalo uvažovat o možném nepřiměřeném zásahu takového rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, a tedy rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Muselo by se však jednat o naprosto výjimečnou, mimořádnou situaci. Nic takového však žalobcem nebylo tvrzeno, natož prokazováno.
38. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce pouze uvedl, že „*pro neprodloužení povolení k pobytu by byl nucen z České republiky odcestovat a zpřetrhat veškeré vazby a vztahy, které zde měl vytvořeny, včetně vztahů rodinných a podnikatelských*“. Žádné konkrétní informace o oněch rodinných a podnikatelských vazbách a vztazích však nespécifikoval, krom toho, že v další části odvolání konstatoval toto: „*Soustavně vykonávám zaměstnání - podnikatelskou činnost (pracuji jako svářeč pro společnost VINCOMETAL s. r. o.)*“. V žalobě, s odkazem na odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, pak zopakoval, že v České republice podniká, a doplnil, že zde podává daňové přiznání a odvádí všechny povinné platby. Zároveň prohlásil, že v ČR žije několik let a, aniž by je upřesnil, má zde vytvořeny silné obchodní i osobní vztahy. Případné vycestování z České republiky by pro žalobce, dle jeho tvrzení, znamenalo výpadek všech jeho příjmů, stav hmotné nouze a zároveň komplikace pro jeho rodiče, kteří žijí ve Vietnamu a jsou částečně zaopatřováni z peněz, které jim žalobce posílá.

39. Soud je toho názoru, že žalobcem nebylo tvrzeno nic natolik konkrétního, co by představovalo onu mimořádnou situaci, která by odůvodnila závěr o možném nepřiměřeném zásahu procesního rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Osobní, rodinné, příp. obchodní vztahy zůstaly v rovině obecných tvrzení bez jakékoliv specifikace. A ani možný pokles žalobcovy životní úrovně (nebo jeho rodičů) v případě jeho vycestování do Vietnamu takovou okolností není, zejména když soud uváží, že správní orgán přistoupil k zastavení řízení až po více než rok trvající žalobcově indolenci. Za takových okolností proto bylo posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí vyloučeno.
40. Nedůvodnou pak byla i námitka týkající se nepřiměřené délky řízení vedeného s žalobcem. Jistě, žalobce má pravdu v tom, že celé řízení trvalo nepřiměřeně dlouho (zahájeno podáním žádosti v březnu 2013, skončeno vydáním napadeného rozhodnutí v říjnu 2017) a zcela mimo lhůty pro rozhodování správních orgánů daných správním řádem. Avšak judikatura správních soudů dlouhodobě a konstantě judikuje, že pouze nepřiměřená délka řízení nemůže mít vliv na případnou zákonnost vydaného rozhodnutí. Jako příléhavé se v tomto směru jeví závěry vyjevené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, čj. 6 A 171/2002 – 41, resp. ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012 – 41. Právní věta v prvním případě zní (zvýraznění provedl krajský soud): „*Průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost správního orgánu. Procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k jejímu ukončení, tj. k tomu, aby správní orgán ve věci jednal a rozhodl. Průtahy v řízení nemají zpravidla vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí. Z těchto důvodů nelze rozhodnutí správního orgánu zrušit pouze pro průtahy v řízení.*“ Podobně v druhém případě dospěl kasační soud mj. k závěru, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými a jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo.
41. Cítil-li se žalobce krácen na právech neúměrnou délkou řízení, měl možnost využít postupu na ochranu před nečinností správního orgánu ve smyslu § 80 správního řádu. Neučinil-li tak, nemůže se takovou námitkou úspěšně bránit v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
42. Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal ani jedno z žalobních tvrzení důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[VI] Náklady řízení

43. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. 10. 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.